

Dionizy Kosiński

Piaski, gm. Zduny, woj. kaliskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 20, 154-155

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mienia Świeciechowskiego. W profilu piaskowni zarejestrowano jamę o nieregularnych kształtach, w której podczas eksploracji natrafiono jedynie na niewielki fragment ceramiki i 2 odłupki krzemienne.

Materiały z badań i dokumentacja znajdują się w Muzeum Rzemiosł Ludowych w Biłgoraju.

Badania będą kontynuowane.

PAWŁOWO, gm. Czerniejewo
woj. poznańskie
Stanowiska 16 i 59

patrz
okres wpływów rzymskich

PIASKI, gm. Zduny
woj. kaliskie
Stanowisko 1

Koło Archeologiczne
Liceum Ogólnokształcącego
im. Hugona Kollataja
w Krotoszynie

Badaniami kierował mgr Dionizy Kosiński. Finansował WKi w Kaliszu. Jedenasty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /faza D druga połowa/.

Celem badań było uzyskanie informacji o wnętrzu grodu, maksymalnych rozmiarach grodu i konstrukcji wału wraz z przedwalem.

Na majdanie kontynuowano badania w wykopie oznaczonym jako ar 48 ćw. D. Eksplorowano warstwę bruku, na którym zalegała warstwa /grubości od kilku milimetrów do 3 cm/ ziaren prosa /A. Dzieczkowski/. W poziomie bruku pojawił się calec w postaci żółtego piasku zabarwionego kongrecjami żelaza. Pod brukiem rysowały się trzy jasy oraz ślady 22 słupów, przy czym niektóre słupy uwidoczniły się podczas eksploracji jam w ich wnętrzu. Dwie jasy miały kształt owalny, były nieznacznie zagłębione w calec /do 0,2 m/ i wypełnione kamieniami. Trzecia jama miała w odsłoniętej części zarys prostokątny i zagłębiona była do około 0,5 m. Wypełnisko było piaszczyste, lekko mulliste o zabarwieniu granatowym i ciemnoszarym. Zachowały się w nim ślady belki ułożonej zgodnie z osią wykreśloną kierunkiem układu studni. W obiektach, jak i bezpośrednio na calcu występowały fragmenty naczyń oraz kości. Pełna interpretacja treści wykopu wymaga założenia wykopów przylegających do niego. Z dużej ilości ziaren prosa /warstwa zawierająca jagły widoczna jest we wszystkich profilach wykopu/ wnioskujemy, że musiał tu być spichlerz. Eksplorację wykopu zakończono.

W przedłużeniu osi wykopów na linii wschód-zachód założono wykop ar 48 ćw. C o rozmiarach 5 x 5 m przylegający od wschodu do omawianego wyżej wykopu. W warstwach osypiskowych wału, o czym świadczy układ jak i treść geologiczna warstw, stwierdzono znaczne ilości skorup i to znacznych rozmiarów, kości oraz zwęglonych bierwion. Ponieważ podobne zjawisko występowało we wszystkich wykopach, a fragmenty ceramiki nie były związane z określoną warstwą, należy sądzić, że pochodzą one z zabudowy wału o charakterze mieszkalnym. Eksploracji wykopu nie zakończono.

Wał. Kontynuowano rozpoczętą w ubiegłym sezonie eksplorację wykopu ar 141 ćw. C-D - część południowa. Pod kamiennym licem wału zalegała warstwa piasku z kongrecjami żelaza tworzącymi duże, lite soczewki. Poniżej wystąpiła warstwa piaszczysta, szara, przekształcająca się w lepka ze sbutwiałym drewnem. Niższe miały charakter namytych o miąższości do 3 cm, a wyodrębniono ich kilkanaście. Przykrywały one warstwę mullistą, szarobrazową, lita, w której znajdowały się belki dębowe /dranice/ o szerokości do 25 cm ułożone zgodnie z kierunkiem wału. Nie tworzyły one zwartej "podłogi". W granicach wykopu stwierdzono łączenie elementów tej drewnianej podstawy wału. Do tego poziomu zbadano również partię wykopu obejmującą przedwale. Występujące tu rumowiska kamieni tworzących układ zgodny z kierunkiem wału, uznano za powstałe w wyniku stoczenia się kamieni stanowiących górne części lica wału. W poziomie spągu rumowisk oraz pod dolną partią lica kamiennego wystąpiła warstwa intensywnej spalenizny z kilkucentymetrowymi węglami drzewnymi. Wskazywałaby ona na ślady pożaru i na obsunięcie się

wał. Lita, szarobrazowa warstwa zbutwiałych szczątków organicznych zmieszana z wiórami drzewnymi zalegała na całej powierzchni wykopu. W niej znajdowały się belki i kawałki drewna o szerokości kilkunastu centymetrów, tworzących regularny układ zgodny z kierunkiem przebiegu wału. W części zewnętrznej wykopu od grodziska pod wyżej wymienioną warstwą pojawił się całec, w postaci piasku z mułem. Na tym poziomie eksplorację wykopu przerwano.

Badania będą kontynuowane.

PIOTRÓW, gm. Zadzim
woj. sieradzkie
Stanowisko 12

patrz
okres halzacki

PŁOCK - Podolszyce-Południe
Stanowisko 1

Muzeum Mazowieckie
w Płocku

Badania prowadził mgr Tomasz Korđala. Finansował WKZ w Płocku. Trzeci sezon badań. Cmentarzisko wczesnośredniowieczne /schyłek XI - 1 połowa XII w./

Kontynuowano badania ratownicze stanowiska zagrożonego przez budowę osiedla mieszkaniowego "Podolszyce-Południe". Przebadano obszar o powierzchni 230 m², co umożliwiło uchwycenie południowej granicy cmentarzyska. Odkryto 14 grobów wczesnośredniowiecznych, w tym 2 dziecięce, w układzie rządowym na osi N-S /kolejne numery 55-68/. Jamy grobowe nie zawierały obudów kamiennych, w 5 z nich natomiast stwierdzono ślady trumien drewnianych skonstruowanych bez użycia gwoździ. Nietypowym okazał się pochówek nr 65 zawierający szkielet pozbawiony czaszki oraz grot włóczni, okucia żelazne małego naczynia wiaderkowego i nóż.

Większość pozostałych inwentarzy grobowych tradycyjnie stanowiły nożyki zawieszane na pasku oraz kabłączki skroniowe wykonane z mosiądzu, srebra, cynku i cyny. Mosiężne kabłączki skroniowe wraz z dwoma również mosiężnymi okuciami pasa, definitywnie potwierdziły zaobserwowany już w latach poprzednich fakt częstego występowania zabytków z tego surowca na cmentarzysku podolszyskim. Na uwagę zasługuje również kolejny import w postaci prześlika z różowego żupka wołyńskiego i jako nowość na osławianym stanowisku - igła żelazna.

Materiał zabytkowy i dokumentację badań złożono w Muzeum Mazowieckim w Płocku.

Badania zakończono.

PODEBŁOCIE, gm. Trojanów
woj. siedleckie
Stanowisko 3 - osada

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadził prof. dr hab. Jerzy Gąsowski wraz z mgr Ewą Marczak /autorka sprawozdania/. Finansowano z programu międzyresortowego "Misja". Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna /VII-XI w./.

Prace koncentrowały się w południowo-wschodniej części osady położonej na zachód od wczesnośredniowiecznego grodziska. Celem badań było lepsze poznanie charakteru zabudowy i funkcji osady przyrodowej oraz uściślenie jej chronologii.

Wytoczono 5 wykopów o łącznej powierzchni 371 m². W wyniku przeprowadzonych prac stwierdzono występowanie dużej ilości zabytków krzemienianych datowanych wstępnie na okres od górnego paleolitu po późną epokę brązu i nielicznych fragmentów ceramiki starożytnej we wczesnośredniowiecznej warstwie kulturowej. Odkryto 13 obiektów o układzie przestrzannym datowanych na okres wczesnego średniowiecza, w tym:

- całą ziemiankę mieszkalną /obiekt 4/ o wymiarach 4 x 5 m, większości około 2 m z dobrze zachowanym glinianym piecem /średnicy około 5 m, wysokości 40-50 cm/ w północno-wschodnim na-